

Μητροπολίτης Ιλαρίωνας: το έλεος του Θεού υπερβαίνει τη δικαιοσύνη του

Τη Θεία Λειτουργία την Κυριακή του Ασώτου, στις 3 Μαρτίου 2013, τέλεσε στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων Θλιβομένων η Χαρά Μόσχας ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας.

Στο κήρυγμά του μετά το πέρας της Θείας Συνάξεως ο Ιεράρχης μεταξύ άλλων ανέφερε:

«Εγγίζει η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Δυο εβδομάδες προ ενάρξεως αυτής αυτή την Κυριακή ακούσαμε την ευαγγελική περικοπή με την Παραβολή του Ασώτου...

Η διήγηση αυτή αφορά και στη δική μας ζωή, αποτελώντας υπόδειγμα της μετανοίας, διότι ο καθένος έζησε αυτό, όταν λαβών κάτι από τον Κύριο, το σπαταλά αυτό ζών *άσώτως* (Λουκ. 15,13). Ο καθένος απο εμάς έχει κάτι να ενθυμηθεί, κάτι να μετανοήσει και να ζητήσει συγγνώμη από το Θεό.

Σ'αυτή την παραβολή δεν γίνεται λόγος μόνο για το νεότερο υιό, αλλά και για τον πρεσβύτερο. Όπως ξέρουμε στην αρχαιότητα ο πρεσβύτερος υιός ήταν εκείνος, ο οποίος κληρονομούσε το μεγαλύτερο μέρος της πατρικής περιουσίας, ενώ στους νεότερους απέμειναν ελάχιστα πράγματα...

Ο πρεσβύτερος υιός της Παραβολής ήταν ο κύριος κληρονόμος της περιουσίας του πατρός αυτού.

Δεν έχουμε ιδέα για το τι ακριβώς ήταν να κληρονομήσει αυτός, αλλά δεν χωράει καμία αμφιβολία ότι του αναλογούσε το κύριο μέρος, ενώ στο νεότερο έμεινε κάτι ελάχιστο, και αυτό το ελάχιστο αφού αποδήμησε *εις χώραν μακράν* (Λουκ. 15,13) το σπατάλησε σύντομα».

Επανερχόμενος εν μετανοία ο νεότερος υιός, διότι ενθυμήθηκε την εύπορη ζωή του στην οικία του πατρός του, συνειδητοποίησε ότι το πλούτο, που είχε κληρονομήσει το σπατάλησε σύντομα και παράλογα και δε θα είχε μια άλλη ευκαιρία να λάβει κληρονομιά. Ο πατέρα του ζει ακόμα, ενώ μετά το θάνατό του ο πρεσβύτερος υιός θα κληρονομούσε την περιουσία που του αναλογούσε. Θέλει λοιπόν ο νεότερος να τον προσλάβει ο πατέρας μισθωτό, όπως εκείνοι που εργάζονται επί αμοιβή στην οικία του.

Αλλά ο πατέρας τον δέχεται με ανοιχτή αγκαλιά, τον αποκαθιστά στο αξίωμα του υιού, διότι είναι αδύνατο ο πατέρας να έχει τον υιό του μισθωτό, και όχι υιό.

Αλλά ο πρεσβύτερος υιός, εκείνος ο κληρονόμος, που έζησε συνέχεια κοντά στον πατέρα του, ήσυχα αναμένων το θάνατό του για να κληρονομήσει όσα του αναλογούσε, στο πρόσωπο του νεότερου αδελφού του είδε ανταγωνιστή, μήπως ο πατέρας αποφασίσει να του δώσει και πάλι και αυτή τη φορά από την περιουσία που αναλογούσε στον πρεσβύτερο;

Εδώ βλέπουμε πως οι άνθρωποι έρχονται σε σύγκρουση. Οι συγκρούσεις αυτές είναι αρκετά συχνό φαινόμενο στις οικογένειες. Συμβαίνουν μεταξύ των γονέων και παιδιών, μεταξύ των πρεσβύτερων και νεότερων αδελφών. Οι περιουσιακές διαφορές δεν είναι σπάνια να εξελίσσονται σε δικαστικές υποθέσεις και ενίοτε συνεπάγονται και τα εγκλήματα, διότι καμιά φορά ο άνθρωπος πιστεύει ότι η απόκτηση υλικών αγαθών είναι πιο σημαντικό από την αγάπη προς τον πατέρα, τον αδελφό του και από τη διατήρηση των ανθρώπινων σχέσεων.

Αυτό αφορά το ανθρώπινο επίπεδο, αλλά υπάρχει και επίπεδο σχέσεων μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού. Όμως και αυτές τις σχέσεις οι άνθρωποι τις αντιμετωπίζουν διαφορετικά: έτσι υπάρχουν όσοι πιστεύουν ότι είναι δυνατόν να προσφέρουμε δάνεια στο Θεό και να Του πάρουμε δάνεια, ότι είναι δυνατόν αφού ευαρεστήσαμε το Θεό να αμοιβούμε γι' αυτό.

Οι σχέσεις μεταξύ ανθρώπου και Θεού ακολουθούν άλλη λογική από εκείνη των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων. Στις ανθρώπινες σχέσεις δεν είναι σπάνιο να υπάρχει συμφέρον, επιδίωξη κερδών, ενώ μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου δεν ισχύουν αυτά. Πρόκειται για τις σχέσεις μεταξύ Πατρός και υιών, διότι ο Πατέρας αγαπά όλους τους υιούς αυτού. Δεν υπάρχουν όσους δεν αγαπά ο Πατήρ.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός μας απεκάλυψε την αλήθεια, δεικνύοντας ότι ο Θεός δεν αντιμετωπίζει τους ανθρώπους σύμφωνα με τη δίκαιη κρίση του, διότι το έλεός του υπερβαίνει τη δικαιοσύνη του. Οι επί της γης θεσμοί επιβάλλουν τιμωρία σε όσους εγκληματούν, και ανάλογα με το βάρος του εγκλήματος ορίζεται και η τιμωρία. Ενώ ο Θεός συγχωρεί τους ανθρώπους τις αμαρτίες τους, και επί αυτού θεμελιώνεται η πίστη της Εκκλησίας στο Μυστήριο της Εξομολογήσεως και στη δύναμη της μετανοίας.

Εάν η μετάνοιά μας είναι ειλικρινής και εγκάρδια, τότε ο Θεός δέχεται κάθε άνθρωπο που μετανοεί και του δίδει επανειλημμένως την ευκαιρία να επανέλθει στο αξίωμα του υιού και να ζήσει και πάλι στην οικία του Πατρός του.

«Η Εκκλησία μας υπενθυμίζει αυτή την Παραβολή για να ετοιμασθούμε για τον αγώνα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να επανεξετάσουμε τη ζωή μας και όπως ο νεότερος υιός να μετανιώσουμε για τις αμαρτίες μας ώστε να μας δοθεί μια άλλη ευκαιρία να επανέλθουμε στην οδό της σωτηρίας.

Αμήν».

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/52967/>